

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2388/2019
27.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Драгане Маринковић, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Радислав Маравић, адвокат из ..., против туженог „Милан Благојевић“, а.д. из Смедерева, кога заступа Слободан Сврзић, адвокат из ..., одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2850/16 од 11.01.2019. године, у седници одржаној 27.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2850/16 од 11.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву П1 319/15 од 14.03.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је незаконито решење туженог од 24.11.2006. године којим је тужилац удаљен са рада у трајању од најдуже три месеца као неоснован. Ставом другим изреке, поништено је решење туженог од 29.12.2006. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду од 17.05.2002. године као незаконито и обавезан тужени да тужиоца врати на рад. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2850/16 од 11.01.2019. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима другом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права и одлуке о трошковима поступка.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог засновао радни однос уговором о раду 17. маја 2002. године и обављао послове и задатке на радном месту ... . Синдикат МБС независност чији је тужилац члан је 21. јула 2006. године донео одлуку о ступању у штрајк. Штрајк је отпочео 26. јула 2006. године а као место штрајка је одређен круг предузећа без ближег одређења места на ком ће се одржати. Штрајк је благовремено најављен а њему је претходио и штрајк упозорења. Тужилац је три до четири дана пре почетка штрајка био на боловању које је трајало 10 до 12 дана. По повратку са боловања, с обзиром да је штрајк и даље трајао, тужилац се придружио штрајкачима и јавио пословођи. Тужени је 24. новембра 2006. године донео решење којим је тужилац удаљен са рада, затим упозорење о постојању разлога за отказ у коме је наведено да у периоду од 26. јула до 24. новембра исте године тужилац није долазио на рад нити је послодавца обавестио да се налази у штрајку односно није штрајковао у кругу предузећа нити се послодавцу обраћао ради омогућавања овог права. Због тога је тужени 29. децембра 2006. године донео решење о отказу уговора о раду тужиоцу у коме је наведено да се уговор отказује због повреде радне обавезе која се састоји у недоласку односно нередовном доласку на рад и поступању супротно члану 5. Закона о штрајку. Према записнику о инспекцијском надзору Одељења инспекције Подунавског округа од 24.11.2006. године утврђено је да групи штрајкача, међу којима се налазио тужилац, није било омогућено да се окупљају у фабричком кругу туженог и да је то учињено по усменом налогу тадашњег директора туженог. Захтев инспекцији рада у Смедереву поднела су 16.11.2006. године 42 запослена, међу којима и тужилац, којим су тражили да им се омогући улазак у круг предузећа јер им је то онемогућено од стране службе обезбеђења туженог. Инспектор рада излазио је на лице места и утврдио да је група запослених радника, подносилаца захтева, међу којима и тужилац, изјавила да им не дозвољавају улазак у круг предузећа.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су поништили решење о отказу и обавезали туженог на реинтеграцију тужиоца.

Према члану 5. став 3. Закона о штрајку ако се штрајк испољава окупљањем запослених, место окупљања учесника у штрајку не може бити ван пословних – радних просторија односно ван круга пословног простора запослених који ступају у штрајк.

Према члану 179. став 1. тачка 3. Закона о раду послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

У овом случају, тужилац се налазио на боловању у време када је код туженог започео штрајк. По повратку са боловања тужени је приступио штрајку, о чему је обавестио претпостављене. Тужиоцу је заједно са осталим штрајкачима било онемогућено да уђу у круг фабрике због понашања пословодства туженог. Имајући у виду да је тужилац упорно захтевао да му се омогући улазак у пословне просторије где

би се наставило са законитим штрајком, по правилном закључку нижестепених судова тужилац не може бити одговоран за кршење члана 5. став 3. Закона о штрајку јер није својом кривицом поступао противно овим одредбама већ је тужени тај који га је онемогућио у легалном штрајку.

У ревизији се понављају жалбени наводи који су правилно оцењени од стране другостепеног суда, због чега је изостављено детаљније образлагање пресуде и одлучено као у изреци на основу члана 414. став 2. ЗПП.

**Председник већа
судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић